

Arrest

**nr. 249 380 van 18 februari 2021
in de zaken RvV X en X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissing van 9 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 9 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 15 februari 2021 waarbij de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de openbare terechtzitting van 16 februari 2021 om 13.30 uur.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX die verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak met rolnummer X en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 februari 2021 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 09.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten,

(..), (...),

geboren op X,

te B. C., A.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Drug in heterdaad PV nummer AN.60.LB.085901/2020 van politie Antwerpen op 03/08/2020

☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

De betrokkene heeft vier asielaanvragen ingediend op 15.02.2016, 26.10.2016, 21.03.2017, 11.12.2018. Deze asielaanvragen worden door de CGVS weigeren op 4.10.2016, 20.12.2016, 31.01.2018 en 08.05.2019.

Betrokkene verklaart dat zijn kinderen leven in België. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven/een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. n leven in België.

Bovendien het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de

bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

De betrokkene verklaart dat hij niet met zijn kinderen leeft. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHRM, Üner/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd Koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009).

Betrokkene verklaart dat hij hart problemen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.10.2016, 09.02.2018, 04.09.2018, 17.10.2019 dat hem betekend werd op 13.10.2016, 12.02.2018, 06.09.2018, 18.10.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft vier asielaanvragen ingediend op 15.02.2016, 26.10.2016, 21.03.2017, 11.12.2018. Deze asielaanvragen worden door de CGVS weigeren op 4.10.2016, 20.12.2016, 31.01.2018 en 08.05.2019.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drug. (PV nummer (...)) van politie Antwerpen op 03/08/2020.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 11.12.2018 werd bij beslissing van als niet-ontvankelijk verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.10.2016, 09.02.2018, 04.09.2018,

17.10.2019 dat hem betekend werd op 13.10.2016, 12.02.2018, 06.09.2018, 18.10.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft vier asielaanvragen ingediend op 15.02.2016, 26.10.2016, 21.03.2017, 11.12.2018. Deze asielaanvragen worden door de CGVS weigeren op 4.10.2016, 20.12.2016, 31.01.2018 en 08.05.2019.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drug. (PV nummer (...) van politie Antwerpen op 03/08/2020.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 11.12.2018 werd bij beslissing van als niet-ontvankelijk verklaard.

Betrokkene verklaart dat dat hij problemen met politie in Albanië heeft.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 11.12.2018. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij heeft hart problemen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)”

2. Over de rechtspleging

Beide beroepsverzoekschriften, bij de Raad gekend onder de rolnummers X en X, zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De Raad verwijst naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: “Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de voormelde wet worden de beroepen met de rolnummers X en X van rechtswege gevoegd.

Er wordt ter terechtzitting op gewezen dat het verzoekschrift met rolnummer X het laatst ingediende verzoekschrift is, aangezien het werd ingediend op 15 februari 2021. De advocaat het verzoekschrift met rolnummer X verklaart dat hij contact heeft gehad met de advocaat van het verzoekschrift met rolnummer X. Hij stelt dat afstand wordt gedaan in de zaak met het rolnummer X.

De Raad behandelt de zaak met rolnummer X en stelt vast dat de verzoekende partij afstand doet van de zaak met rolnummer X.

3. Over de ontvankelijkheid

Ingevolge artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet is een maatregel tot vasthouding enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in zoverre de nietigverklaring wordt gevraagd van de beslissing tot vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikelen 74/8 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 39 en 17, §1 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“SCHENDING VAN ART. 39 § en art. 17 § 1 VAN DE WETTEN VAN 18 JULI 1966 OP HET GEBRUIK VAN TALEN IN BESTUURSZAKEN

6. In casu is de bestreden beslissing opgesteld in de Nederlandse taal. Enkel één paragraaf van de bestreden beslissing wordt plots - en om onduidelijke redenen - in de Franse taal opgesteld.

Zulks komt in strijd met de terzake geldende bepalingen van de Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

De relevante bepalingen zijn de volgende;

Art. 39 § 1 bepaalt;

Art. 22- § 1- In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1a en 3°, van genoemde bepaling, Art. 17 § 1 bepaalt:

“Art. 17. § 1. In hun binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A, Indien de zaak gelokaliseerd of lokaliseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in die laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorbeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelokaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend : de door die gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2e zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtal.

De bestreden maatregel werd ontegensprekelijk genomen door een centrale dienst (= Dienst Vreemdelingen). De zaak kan niet worden gelokaliseerd en is evenmin localiseerbaar zodat art. 17 § 1 B toepassing vindt.

In casu betreft de auteur van de beslissing een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, nl. mevr. M.M. zodat - overeenkomstig art. 17 § 1 B, 3° volgende taal dient gebruikt:

- de taal van diens toelatingsexamen;

- bij ontstentenis van zulk examen: de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal,

Bij ontstentenis van zulk examen (dat behoudens vergissing niet werd afgelegd door de betrokken attaché) dient de beslissing aldus te zijn opgesteld in de taal van de groep waartoe mevr. M. behoort op grond van haar hoofdtal.

Mevr. M. behoort behoudens vergissing en tegenbewijs tot de Franse taalgroep. Niet enkel doet zijn/haar familienaam zulks vermoeden, ook het gegeven dat de betrokkene attaché regelmatig de auteur is van beslissingen in de Franse taal.

De beslissing werd aldus opgesteld in een andere taal dan deze voorgeschreven door de wetten op het taalgebruik in bestuurszaken welke van openbare orde zijn. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden wegens schending van de Taalwet Bestuurszaken."

4.3.2. Verzoeker betoogt in essentie dat de steller van de Nederlandstalige akte, attaché M.M., niet tot de Nederlandse taalrol behoort en derhalve de beslissing niet had mogen nemen.

De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie, ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling".

Artikel 17 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelokaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit voorgaande blijkt dat de taalrol bepalend is voor het nemen van de bestreden beslissing, met name de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar en bij ontstentenis van zulk examen: de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal.

Beide partijen zijn het erover eens dat de bestreden beslissing in het Nederlands moest worden genomen. De verwerende partij gaat er in de nota echter verkeerdelijk van uit dat verzoeker betoogt dat de beslissing in het Frans had moeten worden genomen. De verwerende partij gaat in haar repliek niet in op de essentie van verzoekers grief dat de steller van de Nederlandstalige akte, attaché M.M., niet tot de Nederlandse taalrol behoort en derhalve de beslissing niet had mogen nemen.

Verzoeker betoogt dat, behoudens vergissing en tegenbewijs, attaché M.M. behoort tot de Franse taalgroep. Hij voegt eraan toe dat attaché M.M. regelmatig de auteur is van beslissingen in de Franse taal. Ter terechtzitting brengt verzoeker verdere aanwijzingen bij waaruit moet blijken dat attaché M.M. behoort tot de Franse taalgroep: verzoeker legt screenshots neer van LinkedIn waaruit blijkt dat attaché M.M. heeft gestudeerd aan UCL en ULB en hoogstwaarschijnlijk Franstalig is.

In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker geen concrete gegevens blijkt te kunnen voorleggen, op basis waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat de attaché, die de bestreden beslissing heeft genomen, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol.

Voor de verwerende partij zou het een evidentie moeten zijn om te achterhalen tot welke taalrol een ambtenaar van zijn eigen centrale dienst behoort. Ter terechtzitting zegt de advocaat van verweerder dat hij navraag heeft gedaan doch niet heeft kunnen achterhalen tot welke taalrol attaché M.M. behoort.

De Raad kan op basis van voorgaande niet anders dan vaststellen dat de verwerende partij er niet in slaagt de stelling van verzoeker, dat attaché M.M. niet tot de Nederlandse taalgroep behoort, te weerleggen.

Waar verweerder repliceert dat niet dienstig kan worden ingezien welk persoonlijk belang de verzoekende partij zou kunnen hebben bij haar kritiek en vaststelt dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift zelfs geen poging doet om aannemelijk te maken dat zij benadeeld zou geweest zijn, volstaat de vaststelling dat verzoeker er meermaals op wijst dat de taalwet bestuurszaken van openbare orde is.

Verzoeker maakt op het eerste gezicht aannemelijk dat de bestreden beslissing verkeerdelijk werd genomen door een ambtenaar waarvan niet kan worden vastgesteld dat zij tot de Nederlandse taalgroep behoort.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat *“de bestreden beslissing op het eerste gezicht genomen is met een schending van de taalwetgeving in bestuurszaken en de administratieve handeling is derhalve absoluut nietig. Eenieder ziet onmiddellijk in dat dat de tenuitvoerlegging van een akte die dus op het eerste gezicht nietig is, aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen. Zoals hoger aangegeven raakt de taalwetgeving de openbare orde. Het is in die omstandigheden niet te verantwoorden dat verzoeker hiervan schade zou ondervinden”*.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de verzoekende partij zelfs niet met een begin van bewijs aannemelijk maakt dat zij de handhaving van de taalwetgeving niet vanuit het land van herkomst zou kunnen afdwingen, nu zij zich in het kader van een beroep tot nietigverklaring door haar

advocaat kan laten vertegenwoordigen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekende partij een vordering tot schadevergoeding kan stellen tegen de Belgische Staat, indien zij aannemelijk zou kunnen maken dat zij door de miskenning van de taalwetgeving daadwerkelijk enige schade zou hebben ondervonden.

Bij de bespreking van het middel werd vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing verkeerdelijk werd genomen door een ambtenaar waarvan niet kan worden vastgesteld dat zij tot de Nederlandse taalgroep behoort.

De taalwetgeving in bestuurszaken is van openbare orde, wat niet wordt betwist door de verwerende partij. De bestreden beslissing die genomen is met schending van de taalwetgeving is derhalve absoluut nietig. De verwerende partij gaat in de nota voorbij aan voornoemd gegeven. De verwerende partij laat na uiteen te zetten hoe verzoeker het eventuele beroep tot nietigverklaring ten gronde behandeld zal kunnen zien, en een schadevergoeding kan vorderen, nadat hij van het grondgebied verwijderd is. Derhalve is er sprake van een 'evident' nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding in de zaak met rolnummer X wordt vastgesteld.

Artikel 3

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) in de zaak met rolnummer X wordt bevolen.

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. MILOJKOWIC